

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De ministro Baptismi,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

CAPVT VI.

De ministro Baptismi.

S V M M A R I V M.

- 37 Triplex Baptismi minister: ordinarius est Sacerdos.
 38 Ex officio est solus Parochus, & Episcopus.
 39 Notanda de alio Sacerdote baptizante solemniter.
 40 Diaconus ex commissione Episcopi potest solemniter baptizare.
 41 Necessitas & in uanitate excusans baptizantem sine solemnitate.
 42 Quomodo quilibet homo necessitate sit idoneus minister Baptismi.
 43 Exclusi ab eo numero: & de casu in quo conuinceret plures simul unum baptizare.
 44 Ordo seruandus inter idoneos, ad baptismum in necessitate conferendum.
 45 Peccatum est mortale: non baptizare in extrema necessitate.
 46 Extra casum necessitatis baptizare sine solemnitate peccatum est mortale: quod non inducit irregularitatem.
 47 Quatenus mortaliter peccet administratione baptismi in peccato mortali & cooperante peccanti in ea.
 48 Modi varij quibus contingit mortaliter peccare in administratione Baptismi.
 49 Quatenus sit, vel non sit, licitum plures simul baptizare.

37. **I**n catechismo iussu Concilij Triden. edito, triplex constituitur minister Baptismi, unus ex officio, alter ex commissione, & tertius ex necessitate.

Ex officio est Sacerdos: cui, quod ex officio baptizare competat, expresse dicitur in Concilio Florent. in instruct. Armen. & in cap. Constat. De consecr. dist. 4. insinuatque factis aperte in cap. Perlectis §. Ad diaconum dist. 25. & in cap. Diaconus dist. 93. communisque Ecclesie usus factis confirmat. Sicque conuenire D. Thom. 3. par. qu. 87. art. 2. ex eo offendit, quod cum Sacerdos institutus sit ad Eucharistiam consecrandam, ratio postulat, ut et daretur potestas omnia illa administrandi, per que quisque potest fieri particeps Eucharistie tanquam sacramenti Ecclesie unitatis; dicente Apostolo in priori ad Corinth. cap. 10. Unus panis, & unum corpus sumus omnes, qui de uno pane, & de uno calice participamus. Per baptismum autem efficitur quis particeps Ecclesie unitatis, accipiendo ius accedendi ad Domini mensam. Ceterum Sacerdotis nomine comprehenditur Episcopus, ut ibi ad 2. mo. d. Thomas: quia in omni rebus, quod potest inferior, potest quoque ipsius Superior. Quod etiam confirmatur per citatum cap. Diaconus.

38. Si queras, An omnis Sacerdos sit ex officio minister baptismi? Respondetur negatiue cum Sylu. in verbo Baptismus 3. nu. 1. & Armil. eodem verbo n. 39. Id enim esse proprium munus Episcoporum, & Parochorum, saltem de precepto Ecclesie, deducitur ex cap. Intersimus, 16. qu. 1. & ex eo quod per baptismum recipiantur homines in Ecclesiam, & fiant eius membra; decaetque ut potestas & ius admittendi homines ad Ecclesiam, sit penes pastores illius. Vnde, ut bene notat Suarez *disput. 23. sect. 2.* Sacerdos respectu quidem sacramenti baptismi habet sufficientem potestatem, ut illud valide, & legitime ministret: sed respectu persone cui ministrandum est, ut ipsum ei licite ministret, requirit potestatem iurisdictionis: propriam eorum qui animarum curam gerunt, tanquam coadiutorum Summi Pontificis, cui in D. Petro dictum est à Christo: Pasce oues meas. Vnde & ad eos, tanquam Pastores sub summo pastore constitutos, pertinet mandatum Domini datum Matthæi ultimo de pascedis hominibus uerbi diuini predicatione, & sacramentorum administratione, ac nominatim baptismi, per illud, Ite: docete omnes gentes baptizantes eos &c. De qua re idem Suarez in *sequenti disput. 31. sect. 4. in principio.*

Atque ita habet communis consuetudo Ecclesie. Neque enim extra casum necessitatis alius, quam Parochus, nisi de ipsius licentia baptismum conferre solet: sique conferat, ipso renuente, atque uolente non eo fungi suo munere,

peccabit mortaliter. Id siquid in est, ius alienum inuadere, & pastorale munus sibi usurpare cum nobilitate pastoris iniuria. Quod procedit etiam in extrema necessitate subditi baptizandi: quonia ea non tollit Parochi proprium ius, nec dat licentiam inuertiendi ordinem iustitiae: nec est sufficiens causa ut alius, quam proprius Pastor possit ad baptismum dandum se ingerere: etenim quando is praesens ad est, aut facile haberi potest, ad illud suum munus exequendum, non est reuera necessarium alium ministerium.

Quod si Parochus in eo cederet suo iuri, vel ipse non posset haberi, urgente necessitate, alius Sacerdos etiam solemniter baptizare licite posset: quia in eo non fieret eidem Parochi iniuria, nec circa sacramentum committeretur irreuerentia, ut ibidem Suarez bene argumentatur. Nota uero obiter, Sacerdotem baptizantem inuito Parochi ita peccare mortaliter, ut tamen nec ex communicationem, nec irregularitatem ideo incurrat. Quod de excommunicatione patet: quia sicubi imposita censeri possit, maxime in Clementina prima. De priuilegiis. At non est ibi imposita, prout notat Nauarrus in *Enchir. cap. 27. nu. 102.* & de irregularitate docent communiter Auctores, ut Suarez quoque monet in ea *lem. sect. 4. dist. 4. ult. mo.*

Ex commissione autem Episcopi, vel Parochi (quam illi, hoc etiam inuito d. re potest ex D. Anton. 3. par. tit. 14. cap. 13. §. 4. notab. 2.) solemniter baptizare possunt non tantum alij Presbyteri, sed etiam Diaconi: ut cum Cajet. 3. p. qu. 67. art. 1. docet Sotus in 4. dist. 4. qu. 87. vii. art. 1. colum. 3. Et probat ex eo, quod in ipsis Diaconi ordinatione dicatur: quod oporteat Diaconum ministrare ad altare, baptizare, ac predicare. Id autem ipsi non conuenire ex officio, sed tantum ex commissione Episcopi, vel Parochi, late docet Suarez *disput. 11. 26. sect. 2.* Sed nobis sufficit id ipsum aperte constare ex cap. Constat. baptisma, De consecr. dist. 4. simulque aduertere cum Soto loco citato, iam ex leuissime consuetudine committendi Diacono munus baptizandi solemniter, etiam si adhuc fieri possit, ubi esset magna baptizandorum multitudo, & presbyterorum paucitas: ut in terris remotioribus ab habitatione Christianorum, aut accessu difficilioribus. Cur uero ceteris committitur non possit administratio baptismi, ratio est, quia etsi facta ea commissione, non fieret iniuria Parochi: fieret tamen sacramentum ad cuius reuerentiam spectat, ut cum sit ministerium sacrum, requirit de se ministerium sacrum: ita ut ab alio nequeat cum debita solemnitate conferri, quantumuis possit sine ea, quando uiget necessitas.

Quaequidem duo requirit, & ut mors baptizando inestet, & ut non habeatur, nec haberi possit commode dignior, qui in hac re est minus digno praefendus, eo modo quo infra documento primo exponetur. Vbi enim duo hec non concurrunt, sicut non est uera necessitas, ita nec est facultas licite baptizandi, ut bene monet Suarez in *ead. sect. 4. dist. 2.* Quod tamen aduerte intelligendum esse, seculis ignorantia inuincibili excusante à peccato: quod in hoc negotio facile interuenire potest: tum iuris, quod non est tam clarum, quin facile possit à communi plebe inuincibiliter ignorari: tum facti, quia saepe potest sine culpa periculum mortis ibi timeri, ubi ipsum non est: & ideo accelerari baptismum, non expectato conueniente ministro, sine uera necessitate quidem, cum existimata tamen bona fide, ex zelo charitatis.

Ex necessitate denique idoneum baptismi ministrum esse quemlibet hominem, qui debitam materiam, & formam applicare possit baptizato cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, siue sit Clericus, siue Laicus, siue masculus siue foemina, siue paenis & censuris quibuscumque innotatus, siue infidelis, haereticus, vel schismaticus, Paganus, vel Iudaeus. Ita disertis uerbis statuitur à Concilio Florent. in instruct. Armen. De baptismo. Et in particulari de laico fideliter habetur in cap. Ad limina, 30. qu. 1. & in cap. Constat. & in cap. In necessitate, De consecr. dist. 4. De foemina: in cap. Super quibus, 30. qu. 3. De Pagano in cap. Romanus, ead. dist. 4. & de Iudaeo, in cap. A quodam Iudaeo, eadem etiam distinct. Rationem huius rei D. Thom. in *qu. 87. art. 3.* refert ad summam necessitatem baptismi, de qua diximus in praeced. cap. 2. Ne enim homo circa

remedium

remedium tam necessarium pateretur defectum, misericordia Dei, qui vult omnes homines saluos fieri, institutum est (prout communis sensus & traditio Ecclesie interpretatur) vt sicut baptismi materia, res esset communissima, puta naturalis aqua, ita etiam minister esset talis, qui facile obuius haberetur.

Excluduntur autem ab hoc numero, tum membrorum vsu ita priuati, vt nequeant applicare aquam ad abluendum: tum carentes vsu linguæ, cum non possint proferre formam: tum demum carentes vsu rationis, quia non possunt habere intentionem ad baptizandum requisitam. Adde & vnumquëque, ratione sui ipsius: quia nullus potest se ipsum baptizare, ne quidem in casu necessitatis ex cap. Debitum, De baptismo. Et probat D. Thom. 3. par. q. 66. art. 5. ad 4. quia dicens, Ego me baptizo, mutat formam essentialem baptismi, de qua antea in cap. 4.

Cæterum cū homo nō baptizet, nisi vt minister Christi, & vicem illius gerens (iuxta illud Ioan. 1. Super quem videtur Spiritum descendentem, & manentem super eum, hic est qui baptizat) sicut Christus vnus est, ita oportet, præsertim quia sufficit, vnum esse baptismi ministrum, qui Christum representet. Ita D. Thom. in prius memorata quest. 67. art. 6. Vnde statuit non valere baptismum, si ad eum vni conferendum, plures statuant sic concurrere, vt vnusquisque intentionem habeat non baptizandi sine alio, siue talem intentionem exterius exprimant, dicendo: Nos te baptizamus, siue non exprimant. Statuit pariter nec valere, si vnus, vt g. mutus, materiam applicet: & alter, vt g. m. mutus, formam proferat: præsertim quia falsa esset forma: nisi forte, sicut notat Caiet. mutus ablueret tenendo vas aquæ super caput baptizandi, adiutus à mutuo. Valere autem baptismum si plures sint totales ministri baptizantes eandem personam, seruatis essentialibus, vt vsu venire potest, cū plures contentiose vnum aliquem baptizare conantur. Quo casu, inquit D. Thom. 15. ille qui prius finit ablationem, & formam, solus baptizat: cæteri vero nihil faciunt. Qui si vsque ad finem persequantur id quod cœperunt, puniuntur tanquam rebaptizantes. Quod si omnes simul omnino finiant, essent quidem puniendi de inordinato modo baptizandi, non tamen de iteratione baptismi, quia singuli intenderent non baptismum baptizare, nec traderent aliud & aliud sacramentum, sed Christus qui vnus est in xerius baptizans, vnum sacramentum per vtrumque ministrum conferret. De qua re videri potest Saurez ad eundem locum D. Thomæ disput. 23. sect. 3.

Documenta de ministro Baptismi notanda pro proxi.

PRIMUM est, sumptum ex D. Tho. 3. part. quest. 67. art. 4. quod est validum sic baptismi sacramentum à quo eumque conferatur, seruandum esse tamen in ea re ordinem: vt digniores præferantur, nempe parochus aliis Sacerdotibus: Clericus laico: vir mulieri; fidelis infideli: non præcisus præciso, id est excommunicato, suspenso ab officio, vel degradato. Quamquam, vt D. ipse Thomas addit, parochus potest præsentem Episcopo baptizare, quia id ei ex officio conuenit. Atque mortale peccatum committi baptizando præsentem, nec consentiente parochi, iam ante habitum est. Sed aduerte ex Sylu. in verbo Baptismus 3. num. 10. excipiendum esse casum in quo Parochus ipse censura Ecclesiastica innotatus impediretur officio fungi: non item causam, in quo impediretur ob commissum peccatum mortale: vt docet Saurez disput. 3. sect. 4. dicto. 4.

Peccatum vero quod committit mulier vrgente necessitate baptizando, præsentem viro: vel laicus, præsentem Clerico, cui nec ex officio, nec ex commissione competit baptizare, non videtur plusquam veniale, utpote consistens solum in quadam indecentia. Immo aliquando nullum peccatum est, vt quando mulier vel laicus, propter maiorem peritiam formæ, ac modi baptizandi, sacramentum administraret. Ita D. Anton. notat 3. par. lib. 14. cap. 13. §. 4. Vnde in catechismo iussu concilij Tridentini edito, dum agitur de ministro huius sacramenti, approbatur quod obstrictes præsentem Mi- quo viro, qui huius sacramenti administrandi minus peri-

tus sit, interdum baptizent. Peccatum autem quod committitur in articulo necessitatis, admittendo hominem infidelem ad baptizandum, prætermisso homine fideli, graue esse monet D. Thom. 3. par. quest. 67. art. 5. Quod Saurez loco cit. docet intelligendum, non quidem de se, quia non fit in eo iniuria sacramento, quod à tali in necessitate extrema conferri potest: sed ratione circumstantiarum: maxime scandali, quod oriretur ex ea prælatione, & communicatione in diuinis cum infideli. Itemque ratione periculi ministrandi sacramentum sine debita intentione, aut cum aliqua essentialium mutatione.

Secundum documentum est: In casu necessitatis quemlibet prædictorum sub pœna peccati mortalis teneri baptizare, quando non est alius, qui id munus exequatur. Ita docet Palud. in 4. dist. 5. quest. 2. art. 1. & cum eo D. Anton. in citato §. 4. notabili. pr. mo. Qui addunt ideo bonum esse vt quisque formam baptismi addiscat: quantumuis, vt D. Anton. ait, illam scire teneantur tantum ij, quibus ex officio incumbit baptizare: vt Curatis, & obstetricibus, propter pericula frequenter contingentia in partu. Qua de causa illi ignorando necessaria ad baptismum, peccant mortaliter: vt ex iisdem authoribus Nauarrus habet in Enchir. cap. 22. num. 6. versu 5. Confirmatur vero propositum documentum ex eo, quod præceptum charitatis, obligans sub mortali ad subueniendum proximo in graui necessitate constituto, fortius obliget ad subueniendum spiritali necessitati salutis animæ proximi, quam necessitati vitæ corporalis.

Tertium documentum est: Non Sacerdotem baptizantem solemniter, etiam in casu necessitatis, peccare mortaliter peccato sacrilegij per usurpationem Sacerdotalis muneris, & incurrere irregularitatem (etiam si de laico aliqua sit controuersia, de qua Saurez in cit. 1. a. sect. 4. sub finem) per cap. 1. De Clerico non ordinato ministrante. Istud docens Soto in 4. dist. 4. quest. vnica art. 3. concl. 1. addit in sequenti 2. esse quoque mortale, licet minus graue, baptizare sine solemnitate quando non imminet extrema necessitas: Quæ est D. Thomæ sententia in seq. art. 5. vt illi tribuit Greg. à Valen. disput. 4. quest. 2. puncto primo. Vbi post Sotum in citato art. 3. reuertit quod Caietanus docet tunc committi peccatum tantummodo veniale. Nam contrarium satis significatur in Clem. vnica, De baptismo: cū eiusmodi peccatum iubetur grauius puniri ab Episcopo in Sacerdote: in quo proinde ipsum graue est: & maiore ratione in non Sacerdote.

An autem ob illud incurratur etiam irregularitas, maior difficultas est: de qua in vtramque partem Henriquez lib. 2. cap. 29. §. 1. lit. K, & L. plures authores refert, negantemque sequitur, sicut & Greg. à Valen. loco citato: quia baptizare sine solemnitate non est exercere actum sacri ordinis. Pro quo faciunt tradita à Nauar. in Enchir. capit. 27. num. 242.

Quartum est, quod Henriquez habet authoribus in margine citatum eod. cap. 29. §. 4. Eum qui ministrat baptismum solemniter cum conscientia peccati mortalis, vel excommunicatus, aut ab omni officio suspensus, aut ministrat eis quos nouit indigne suscipere peccare mortaliter tanquam indigne, & cum irreuerentia notabili tractans diuina: Quamquam censei potest à peccato excusatus ex circumstantiis vt cum necessitas baptizandi vrget, siue ob imminens periculum mortis, siue ob scandalum alioqui oriturum: atque ipse peccati, ac excommunicationis vinculis constrictus, de illis dolens proponit serio absolutionem procurare. Adde quod etsi baptizandi actus sacer sit, non esse tamen obligationem exercendi illum in gratia, nisi quis ipsum exequatur tanquam initiatus ordine qui ad tale ministerium destinatur. Videri potest Nauar. in Enchir. cap. 25. num. 72. & cap. 27. num. 244.

Quintum est, quod ex præced. sequitur, & pro quo auh. res aliquot citat Henriquez. in sequenti §. quinto lib. D. in margine, vrgente necessitate licitum esse petere baptismum à quocumque, licet peccatore, excommunicato, vel infideli, dummodo credatur ministraturus cum verâ & fideli intentione faciendi, quod facit Ecclesia Christi.

Sextum est, sumptum ex Soto in cit. art. 3. concl. 4. Cooperantem laico, aut cuiuscumque alteri extraneæ necessitatem extremam baptizanti sine legitima authoritate (de qua iud. cari

45.

46.

47.

NAL
SIS
P. u.

potest ex dicitur in prioribus partibus c.) peccare mortaliter: ut si pater traderet suum infantem alicui tali baptizandum: Quo casu infans quidem reciperet gratiam, quia non poneret obicem, non item adultus, nisi ignorantia inuincibilis eum excusaret, quia peccans mortaliter, poneret obicem eidem gratiæ. Ratio autem huius aperta est, quia ex Apostolo ad Romanos 1. Digni sunt morte, non tantum qui mala faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus: ut maxime censentur qui eis cooperantur

48. Septimum est, quod ex Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 7. habet Henríquez in citato cap. 29. §. 3. & plenius tradit Suarez disput. 31. sect. quinta, eum qui ministraturus est baptismum teneri scire necessaria, & applicare debite: nempe materiam & formam coniungendo morali saltem coniunctione, habendoque intentionem requisitam; & adhibendo ritus Ecclesiæ, quando baptismus solemniter dari potest: atque cauendo ne baptismum vngat veteri chrismate, & ne baptismum conferat ei, quem nouit fuisse ante baptizatum (quo casu irregularis fiet), aut ei quem scit indignè accedere: siue quia non est bene instructus, siue quia perseverare vult in aliquo mortali peccato: siue quia rediturus est ad suos infideles cum probabili periculo peruersionis: siue quia metu coactus baptismum petit: siue quia parentes infideles, sub quorum cura adhuc manet, nolunt consentire ut baptizetur. Contra vero curandum est diligenter Parocho, ne quis in sua parochia decedat absque sacramento baptismi, alioqui enim esset in notabili culpa, tanquam negligens in negotio magno momenti ad suum officium spectante: ideoque mortaliter peccaret, iuxta Nauar. in Enchir. cap. 22. num. 5. versu 3.

49. Vltimum est: Validum quidem esse baptismum, si vnus minister plures simul baptizet, omnes simul abluendo per aquæ infusionem, vel asperisionem, cum hac verborum forma, Ego vos baptizo, &c.] ex D. Thom. 3. par. quæst. 66. art. 5. ad 4. Non licere tamen absque graui necessitate, aut alia iusta de causa (qualis occurrere potest apud infideles tempore pestis, vel belli, vel naufragii, cum periculum esset in mora) recedere à consueto more Ecclesiæ: secundum quem vnus vnus tantum non plures baptizat simul. In eo enim peccatum committitur, non leue, recedendo in re graui à communiter recepta, & laudabili Ecclesiæ consuetudine: quod mortale esse dici potest, saltem si fiat ex contemptu, vel ex præsumptione, vel cum notabilis scandali periculo.

Alias autem non nisi veniale esse tenendum videtur, ut cum Soto tenet Greg. à Valen. disput. 4. quæst. 3. sub initium puncti secundi.

Nota obiter ex D. Th. loco cit. legitimam esse formam, qua dicitur, Ego vos baptizo, &c.] quia vos tantumdem valet, ac te, & te. Non autem eam qua plures vnus & eundem baptizantes dicunt, Nos baptizamus te, quia Nos non valet idem, ac ego & ego, sed idem ac ego, & tu. Si autem vnus vnus baptizaret dicerdo honorifice, Nos te baptizamus, valeret baptismus, quia idem erit, ac si diceret Ego te baptizo.

CAPVT VII.

De suscipientibus Baptismum.

SUMMARIUM.

50. Participes baptismi possunt esse omnes homines predicti vite etiam infantes.
51. Sicuti baptismus in se vnus est specie infima, ita vnus hominis vnus numero tantum esse potest, nec iterari.
52. Peccatum grauiusimum committitur iteratione baptismi.
53. De eo quod agendum est, cum dubitatur de aliquo an sit baptizatus.
54. Non licet pro arbitrio baptismum conferre sub conditione. Si non es baptizatus, &c.

50. BAPTISMI participes esse posse omnes homines cuiuscumque vel sexus, vel conditionis, vel ætatis sint dum-

modo hanc vitam viuunt, ex eo patet: quod in Christo spiritaliter regenerari possunt quotquot in Adamo per naturalem generationem contrahendo peccatum originale, mortui sunt. Nam sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes viuificantur, ex priori ad Corinth. 15. Quam viuificationem non contingere absque latacro regenerationis, aut eius voto, decernitur in Concil. Trid. sess. 6. cap. 4. per illud Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum celorum. Vide antedicta in cap. 2.

Quod autem hoc de infantibus diuersi hæretici negant, bene refutat Greg. à Valen. in cit. quæst. puncto primo, Bellarm. tomo 2. controuers. lib. de baptismo cap. 8. Suarez tomo 3. disput. 25. sect. 1. Qua in re immorari non est nostri instituti: cui sufficit scire id esse fide tenendum, tanquam definitum ab Ecclesia, ut constat ex cap. Placuit, 2. De consecr. dist. 4. & ex cap. Maiores, de baptismo, & ex cap. 1. §. Sacramentum, De summa Trinit. sub finem, & ex Concil. Trident. sess. 7. de baptismo can. 23. Cataphrygarum vero insanum errorem, qui mortuos baptizabant, Alphonsus à Castro aduersus hæreses, verbo Baptismus, hæresi 3. bene refutat, ex eo, quod in hac solum vita, deur tempus acquirendi æternam salutem per media diuinitus instituta, quia post illam vbi cecidit lignum, ibi erit, Ecclesiasticæ c. 11.

Iam sicut idem Baptismus, quo capaces esse omnes homines dicimus, vnus est specie infima, ex communi sententia Theologorum, prout Suarez testatur in disput. 22. sect. prima: ita etiam vnus tantum numero esse potest vnus numero hominis, ita ut iterari nequeat. Id quod Suarez in sequenti sess. 2. latius tractat cum D. Tho. 3. quæst. 66. art. 9. Sed ad nostrum institutum sufficit monere id esse de fide ex Concilio Florent. in instruct. Armenorum: vbi statuitur Baptismus, Confirmationem, & Ordinem, quæ characterem imprimunt in anima indelebilem, non iterari in eadem persona. Et ex Concil. Trident. sess. 7. de Baptismo cum anathemati subiicitur is, qui dixerit verum & rite collatum baptismum, iterandum esse illi, qui apud infideles Christi fidem negauerit, cum ad poenitentiam conuertitur. Accedit cap. Non licet 2. cum aliquot sequentibus. De consecr. distinct. 4. Adde & illud ad Ephes. 4. Vnus Dominus, vna Fides, vnum Baptisma.

Peccatum autem esse suo genere grauiusimum baptismi iterationem, tam ex parte dantis, quam ex parte illum recipientis voluntarie, habetur tum ex cap. Rebaptizare, in ead. distinct. 4. vbi dicitur esse immanissimum scelus: tum ex poena qua panitur, mortis nimirum, iure ciuili ex lege 2. c. Ne sanctum Baptisma reiteretur: & ex graui poenitentia iure Canonico imposita septem, ac plurium annorum. De consecr. dist. 4. cap. Qui bis & cap. Eos quos: tum demum ex eo quod sacramentum in magnam iniuriam eiusdem applicet subiecto incapaci, Adde & in iniuriam Christi: quia cum per baptismum commoriamur: & consociamur Christo, qui semel tantum mortuus, sepultusque est, ille qui baptismum iterat, significat Christum esse denuo mortui, & sepultura obnoxium: rursum sibimetipsi, iuxta Apostolum ad Hebræos cap. 6. Crucifigens Filium Dei, prout tangitur in citato cap. Qui bis. Hoc autem locum habet, quando constat aut ex vehemēti præsumptione est verosimile aliquem esse baptizatum: ut cum ibi natus est, vbi Baptismus non solet differri ultra octauum diem. Quo casu non modo non licet baptizare absolute, sed neque sub conditione, ut bene probat Suarez disput. 31. sect. 6. sub initium: quia cum iam constat sufficienter quid sit factum, nihil interest addere conditionem ad vitandam irreuerentiam que committitur baptismi iteratione.

Addit idem author, quod habetur ex cap. Paruos, & aliquot sequentibus, in citata distinct. one 4. id ipsum non procedere in casu dubio, id est, quando sunt quidem aliqua indicia ad suspicandum aliquod de necessariis ad validitatem baptismi esse omisium: aut eum qui offertur esse iam baptizatum (quos duos dubii modos plenius expl. cit. Suarez disput. 22. sect. 2. versu finem) non tamen sufficientiam ad ferendum absolutum, definitumque iudicium: tunc enim periculum perditionis æternæ in homine, exigit ut baptismus ei conferatur neque impedit iniuria sacramenti, quoniã ad tollendū illius periculum